

низьку фізичну підготовленість – заняття з оздоровчою спрямованістю. Вибір кількості занять на тиждень залежить від поставлених цілей самостійних занять. Загальні рекомендації такі: для підтримки фізичного стану на досягнутому рівні досить займатися 2 рази у тиждень по 1-1,5 години. Для його підвищення – тричі на тиждень, а для досягнення помітних результатів – 4-5 разів на тиждень.

Аделіна Станіславна Федосенко – студентка I курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Надія Михайлівна Демиденко – завідувач кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат історичних наук, старший науковий співробітник

ЗАХИСТ ПРАВ УВ'ЯЗНЕНИХ ЖІНОК В УКРАЇНІ: МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Питання захисту прав ув'язнених жінок лежить не лише в юридичній, а й морально-психологічній площині. Дане питання є актуальним, бо стосується жінок не тільки як особистості, а й матері, яка, перебуваючи у місцях позбавлення волі, народжує дітей, котрі мають бути адаптованими у суспільстві.

Проблемні аспекти статусу ув'язнених жінок стали підґрунтям для наукових досліджень А. І. Зубкова, О. С. Міхліна, А. Е. Наташева, М. П. Мелентьєва та ін.

В Україні засуджені до позбавлення волі жінки тримаються у дванадцяти установах виконання покарань для дорослих жінок та в одній виховній колонії для неповнолітніх. На сьогодні в пенітенціарній системі України зовсім відсутні установи відбування покарання, спеціально проєктовані для перебування там жінок. Це або пристосовані чоловічі в'язниці, або установи зовсім іншого типу [1].

Беручи до уваги, що жінки відіграють особливу роль у збереженні сім'ї, необхідно вживати спеціальних заходів, котрі б забезпечували засудженим жінкам збереження постійних контактів зі своїми дітьми та іншими членами родини. На даний час ув'язнені жінки в Україні мають право лише на короткострокове побачення – раз на місяць до чотирьох годин та тривале побачення – до трьох діб раз на два місяці. Але якщо жінка порушила якимось чином порядок перебування у в'язниці, її можуть взагалі позбавити права на побачення. Для порівняння, наприклад, зазначимо, що у Німеччині у жіночих колоніях жінкам дозволяють побачення без обмежень, за умови не порушення поведінки у в'язниці [2].

Що ж до вагітних жінок, то для них покарання у вигляді позбавлення волі призначається лише за повної відсутності іншої

альтернативи. На час вагітності і годування дитини в умовах колонії необхідно створювати відповідні умови побутового, медичного характеру. Особливо це стосується режимних обмежень у процесі пологів [3, с. 46].

Там, де матерям, позбавленим волі, дозволяється залишати немовлят у колонії, слід передбачити організацію ясел, що мають у своєму розпорядженні кваліфікований персонал. В Україні лише у двох колоніях для засуджених жінок є Будинки дитини – в Одесі та у Чернігові. Але там мати має право перебувати з дитиною, навіть у перші дні після пологів, лише дві години на добу. Для прикладу, у Німеччині в пенітенціарних закладах передбачені окремі приміщення, де ув'язнені жінки постійно перебувають зі своїми дітьми віком до трьох років. Зазначимо, що у цих дітей якість життя нічим не гірша, ніж у дітей, що проживають за межами пенітенціарної установи. Діти засуджених матерів забезпечені пристойними дитячими майданчиками, за необхідністю можуть відвідувати дитячий садок.

Серед проблем, які потребують негайного вирішення в Україні, є незадовільний рівень медико-санітарної допомоги. Наприклад, у тюремному середовищі не завжди враховуються особливі потреби жінок у предметах особистої гігієни, ув'язнені жінки мають право приймати душ лише один раз на тиждень, тощо. Не можна також погодитися і з обмеженням кількісних норм речового майна для засуджених жінок [3, с. 48].

Особливу увагу персонал колонії має приділяти питанням майбутньої соціальної адаптації засуджених жінок, тобто проводити комплекс заходів, спрямованих на відновлення зв'язків колишньої засудженої та її соціальну реабілітацію після звільнення на волю. Адже процес реабілітації, за умов допомоги у працевлаштуванні, наданні медичної та психологічної допомоги, відбудуватиметься успішніше і унеможливить повторну злочинність [3, с. 48].

Отже, проаналізувавши лише невелику низку проблемних питань, зазначимо, що при утриманні жінок у подібних закладах необхідно зважувати на особливість жіночої психології. Потрібно створювати необхідні умови для розкриття їх здібностей, творчої активності, притаманне прагнення до прекрасного [1]. Необхідно створювати умови для знаходження та актуалізації внутрішніх ресурсів, які допоможуть жінкам у виборі подальшого життєвого шляху та духовних пошуках.

Література

1. «Уразливі» групи засуджених [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://cripo.com.ua/print.php?sect_id=6&aid=194350.
2. Круглий стіл на тему «Бангкокські правила на захист прав ув'язнених жінок» 22 листопада 2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://kompravlud.rada.gov.ua/kompravlud/control/uk/publish/article;jsessionid=3D29B7DC70051712DA525CF41BF9E48B?art_id=47628&cat_id=45376

3. Чеботарьова Ю.А. Жінки в місцях позбавлення волі: деякі проблемні питання / Ю.А. Чеботарьова // Вісник Академії адвокатури України. – 2013. – № 28. – С. 46-50.

Оксана Володимирівна Хурсенко – студентка II курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Тетяна Петрівна Кононенко** – старший викладач
кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРО ДЕЯКІ УМОВИ ПЕДАГОГІЧНОГО СТИМУЛЮВАННЯ АКТИВНОСТІ СТУДЕНТІВ ДО ФІЗКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Аналіз досвіду освітньої та виховної практики свідчить, що існує проблема дефіциту рухової активності, зниження імунітету та поширення, пов'язаних з цим захворювань серед студентів ВНЗ. Зазначені явища зберігають стійку тенденцію, що обумовлюється протиріччям між декларативним та реальним ставленням до фізичної культури, відбивається на стані здоров'я, фізичному розвитку й підготовці студентів, їхніх ціннісних орієнтаціях, ставленні до власного фізичного та психічного благополуччя і, врешті-решт, на майбутній професійній діяльності.

Найбільш продуктивним підходом до розробки даної проблеми є дослідження внутрішніх резервів активності студента як суб'єкта навчальної та професійної діяльності. Одним із основних джерел активності особистості є стимули, що надають процесу фізичного виховання дієвої спрямованості та суб'єктивно значущої позитивності. Тому, формування фізичної культури майбутнього фахівця – це, перш за все, проблема стимулювання активності студентів вищих навчальних закладів до свідомої, особистісно-значущої фізкультурної діяльності.

Широке коло наукових аспектів, що стосуються проблеми активності особистості та напрямки її формування досліджували М. Й. Боришевський, Н. П. Галкіна, Ю. А. Міславський, Є. В. Антіпова, В. Є. Гурін, П. І. Ключник, А. Г. Комков, Л. С. Кулігіна, В. І. Лозова, С. Г. Собко та ін.

Отже, метою нашої роботи є теоретичне обґрунтування педагогічних умов стимулювання активності студентів вищих навчальних закладів до фізкультурної діяльності.

Сучасні уявлення про фізичну культуру особистості не обмежені поняттями здоров'я, розвитку фізичних якостей, функціональними можливостями організму та руховими навичками. Найважливішими складовими формування і розвитку фізичної культури людини є світогляд, система цінностей, потреби, мотиваційна сфера особистості, здатність реалізовувати в професійній діяльності цінності фізичної культури.